

[Elsa-Merete Ross.]

Københavns og Århus' universiteter. Havde man bibeholdt den gamle formulering, ville tallet enten nu eller senere være blevet højere end 5. Deraf kan man altså udlede det efter min mening glædelige, at der er blevet og vil blive oprettet flere universitetsposter.

Tidligere stod der professor i psykiatri ved Københavns universitet. Nu står der derimod 1 professor i psykiatri. Der er altså blevet flere at vælge imellem. Tidligere var der tale om en statistiker udpeget af Københavns universitet. Nu står der en universitetslærer med speciale i psykologisk statistik; vedkommende er nu i mellemtiden blevet professor.

En nydannelse er det, at Danmarks lærerhøjskole har ret til indstilling af en professor i didaktik og metodik, og jeg går ud fra, at det er meningen, at det skal være en af de professorer, der er ansat på lærerhøjskolen, således at forbindelsen mellem pædagogisk forskningsinstitut og lærerhøjskolen styrkes ved herved at få et kontakttled.

Om rådets opgaver stod tidligere blot, at det skulle godkende iværksættelse af instituttets undersøgelser og arbejder. Nu har rådet fået tildelt tre opgaver: at godkende instituttets arbejdsplan, at følge udviklingen inden for det pædagogisk-psykologiske forskningsområde og endelig selv at tage initiativ til gennemførelse af forskningsopgaver. Ganske vist står der i bemærkningerne, at denne tredeling allerede dækker de faktiske forhold. For udenforstående er det rart at få konstateret, at rådet har ikke blot mere passive, godkendende funktioner, men at det også forventes, at det selv kan være den såkaldt udfarende kraft i foretagendet.

Da instituttet blev oprettet i 1954, kom der ingen bekendtgørelse, men en sådan kom i 1959. Jeg vil henstille, at udvalget får eksemplarer af den, da den giver en forståelse af instituttets arbejde, som jeg synes det er noget vanskeligt at få alene gennem de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget og tilsige mit partis velvillige deltagelse i udvalgsarbejdet.

Morten Lange: Det er ganske karakteristisk for den betydning, man gennem tiderne

har tillagt den pædagogiske forskning her i landet, at dette institut kun er 8 år gammelt. Man har jo herhjemme især i lovgivningen haft idealet om den lille, stråttækte landsby-skole med kokke-, stue- og enepigelæreren som både målsætning og retningsgivende, og det er noget, vi alt for langsomt har bevæget os væk fra. Lærergerningen som kald er naturligvis en smuk ting, men lærergerningen som noget, der i allerhøjeste grad kræver beherskelse af en metode, er naturligvis i vor tid langt mere virkelighedspræget.

Det er helt klart, at mit parti vil støtte enhver forbedring af forholdene omkring den pædagogiske forskning, og dette lille forslag til ændring i den gældende lov må vel også nok siges at have karakter af en forbedring, selv om der, så vidt jeg kan se, ikke er tale om større ændringer i forhold til gældende lov.

Jeg skal kun knytte et par ganske enkelte bemærkninger til selve lovforslaget, som det lyder.

Det fastslås angående sammensætningen af rådet, at repræsentanterne for forskellige faglige områder, fra de forskellige højere læreanstalter, næsten med vold og magt skal være professorer. Nå ja, det kan jo godt være, at det vil gå sådan i praksis. Jeg har imidlertid endnu en erindring om, at det ærede medlem hr. Aage Frogh var så bekymret over, i hvor høj grad professorerne figurerede med bibestillinger i den blå bog, og det kunne jo godt være, at det i en lang række tilfælde ville være rimeligt at udpege en anden kompetent universitetslærer til at beklæde den pågældende post i rådet. I hvert fald, sådan ligefrem at fastslå i lovsform, at vedkommende nødvendigvis skal være professor, er urimelig strengt. Man kunne lige så godt skrive „universitetslærer“ hele vejen igennem; det ville være kønnere og mere ensartet, og så kunne man måske også somme tider komme til at tage saglige hensyn, hvor det måtte være ønskeligt. Men det er naturligvis en detalje, en detalje af samme type som den, at det faglige råd er instituttets højeste myndighed i alle videnskabelige spørgsmål. Det lyder næsten som noget i retning af den pavelige ufejlbarlighed. Jeg er da også klar over, at det næppe er meningen, men formuleringen må i betydelig grad skurre i